Farkas László

Joli

Lapozom a fényképalbumot, Foltin Jolán életét.

Az ifjú táncos pörög a színpadon, lírát és történetet táncol. Magát táncolja, ellenállhatatlan, égeti az életét.

Itt meg rendez a fotón, terelgeti a kicsiket. Csillognak az ötletek, építi a táncpalotát, szelíden és erélyesen.

Az újabb lapon meghajolva köszöni a tapsot műveiért, hálásan, tudja, hogy megérdemelten: boldog önérzettel, mert hozzátett, hozzávarázsolt valamit az életünkhöz.

Egy társaságos képre lapozok. Joli a középen. A Bihari Együttes otthonában. Vitatkozik. Hisz az igazában, az ítéletében, mondja a magáét. Még Tatával is szembeszáll. Kicsit mindannyian félünk tőle, mindig igazat mond. Nem bánt, de igazat mond. Az pedig szokatlan, hogy nemcsak a magáét mondja, hanem a másiknak a szavára is figyel.

A következő képen Joli és a család Pilisszentkereszten. Még kicsik a gyerekek. Elragadtatottan dédelgeti őket. Egyformán szerette a családját és a művészetét. Képem nincs az albumban róla, de láttam, hogy dorgálta is, ragyogtatta is őket, felnőtten is. És méltán volt büszke rájuk, mindhármukra.

Mint itt, Martonvásáron. Már a kis unokák körében, az imádott kis unokák körében. És sok-sok jó baráttal a nyári lak kertjében az asztal körül. Ez a barátságszeretet is fontos része volt életének, a vendégfogadás. Szívszeretettel fogadott bennünket, itt és Budán, és nagyon lehetett szeretni őt.

Könyvek között látom. Lelkesen emlegeti olvasmányélményeit, színházi esteket. Nagy nevetve idéz filmekből, emlékeiből. Nehéz helyzetekből kilábalva, sok-sok siker, boldogság van körülötte, övéi és családjáé, teljes életet élt.

Itt egy üres lap van a könyvben. A betegség képeinek a helye üres. Nem akarunk emlékezni rá. - A fényképkönyv becsukódott.